

— zarzut naruszenia zasady niedziałania prawa wstecz, w ramach którego skarżąca twierdzi, że całkowita kwota refundacji dotycząca zakończonego już roku gospodarczego w sektorze cukru została zmieniona z mocą wsteczną dopiero w rozporządzeniu nr 1193/2009.

(¹) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1193/2009 z dnia 3 listopada 2009 r. dokonujące sprostowania rozporządzeń (WE) nr 1762/2003, (WE) nr 1775/2004, (WE) nr 1686/2005 i (WE) nr 164/2007 oraz ustalające wysokość opłat produkcyjnych dla sektora cukru na lata gospodarcze 2002/2003, 2003/2004, 2004/2005 i 2005/2006 (Dz.U. L 321, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 3 marca 2010 — Polska przeciwko Komisji

(Sprawa T-101/10)

(2010/C 113/101)

Język postępowania: Polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: M. Szpunar, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności artykułu 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1193/2009 z dnia 3 listopada 2009 r. dokonującego sprostowania rozporządzeń (WE) nr 1762/2003, (WE) nr 1775/2004, (WE) nr 1686/2005 i (WE) nr 164/2007 oraz ustalającego wysokość opłat produkcyjnych dla sektora cukru na lata gospodarcze 2002/2003, 2003/2004, 2004/2005 i 2005/2006 (¹), w części nadającej nowe brzmienie artykułowi 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1686/2005 z dnia 14 października 2005 r. ustalającego kwoty opłat produkcyjnych oraz współczynnik dodatkowej opłaty w sektorze cukru na rok gospodarczy 2004/2005 (²);

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wskazuje, że zaskarżony środek wprowadził zróżnicowanie współczynnika dodatkowej opłaty produkcyjnej w sektorze cukru na rok gospodarczy 2004/2005 w ten sposób, że współczynnik ten został ustalony w wysokości 0,25466 dla nowych państw członkowskich, natomiast w wysokości 0,14911 dla państw Wspólnoty Piętnastu.

Skarżąca podnosi przeciwko zaskarżonemu środkowi następujące zarzuty:

Po pierwsze, skarżąca podnosi zarzut braku kompetencji Komisji i naruszenia artykułu 16 rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/2001 (³), które upoważniało Komisję do ustalenia wyłącznie jednego współczynnika o jednakowej wysokości dla całej Unii. Skarżąca wskazuje, że różne wersje językowe przepisów rozporządzenia (WE) nr 1260/2001 są w tej mierze idealnie zgodne i jednoznaczne. Dodatkowo skarżąca utrzymuje, że zasady wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru nie mogą stanowić usprawiedliwienia dla odstępstwa od językowej wykładni przepisów rozporządzenia (WE) nr 1260/2001, a nawet dodatkowo wykluczają takie odstępstwo. Zdaniem skarżącej jednolity współczynnik stanowił bowiem istotny instrument realizacji zasad wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru.

Po drugie, skarżąca podnosi zarzut naruszenia zasady natychmiastowego i pełnego przejęcia dorobku wspólnotowego przez nowe państwa członkowskie. W opinii skarżącej zaskarżony środek jest de facto środkiem przejściowym, który nie ma podstaw w Akcie Przystąpienia z 2003 r. i aktach wydanych na jego podstawie. Skarżąca przywołuje w tym zakresie art. 2 Aktu Przystąpienia stanowiący podstawę do przyjęcia w pełni przez Rzeczpospolitą Polską wszystkich praw i obowiązków wynikających z członkostwa, a więc również, według skarżącej, prawa do korzystania z nadpłat i obowiązków pokrywania strat na rynku cukru, powstałych w poprzedzających latach gospodarczych.

Po trzecie, skarżąca podnosi zarzut naruszenia zasady niedyskryminacji. Według skarżącej jedynym kryterium dla zróżnicowania współczynnika jest data przystąpienia państw członkowskich do Unii Europejskiej. Utrzymuje ona, że przystąpienie nowych państw członkowskich nie może być, samo w sobie, obiektywnym kryterium, które mogłoby usprawiedliwiać wprowadzone zróżnicowanie, ponieważ konsekwencje przystąpienia zostały wyczerpująco uregulowane w Akcie Przystąpienia i aktach wydanych na jego podstawie.

Po czwarte, skarżąca podnosi zarzut naruszenia zasady solidarności. Skarżąca wskazuje, że zasada solidarności producentów stanowi podstawową zasadę wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru i oznacza, że koszty finansowania tego rynku są ponoszone łącznie przez wszystkich producentów, a neutralność finansowa jest osiągnięta nie na poziomie poszczególnych państw członkowskich, lecz na poziomie całej Unii, według obiektywnych kryteriów. Zróżnicowanie współczynnika w odniesieniu do poszczególnych państw członkowskich oznacza, według skarżącej, arbitralne, nieproporcjonalne i niesolidarne rozłożenie kosztów finansowania rynku cukru.

Po piąte, skarżąca podnosi zarzut naruszenia art. 253 WE (obecnie art. 296 drugi akapit TFUE) poprzez niewystarczające uzasadnienie zaskarżonego środka. W opinii skarżącej, Komisja nie określiła okoliczności, które uzasadniały zróżnicowanie współczynnika, ani też celów, jakim miałyby służyć zróżnicowanie współczynnika.

⁽¹⁾ Dz. Urz. UE L 321 z 8.12.2009, str. 1

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1686/2005 z dnia 14 października 2005 r. ustalające kwoty opłat produkcyjnych oraz współczynnik dodatkowej opłaty w sektorze cukru na rok gospodarczy 2004/2005, (Dz.U. L 271 z 15.10.2005, str. 12)

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1260/2001 z dnia 19 czerwca 2001 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru (Dz.U. L 178 z 30.6.2001, str. 1)

Skarga wniesiona w dniu 3 marca 2010 r. — Südzucker i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-102/10)

(2010/C 113/102)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Südzucker AG Mannheim/Ochsenfurt (Mannheim, Niemcy), AGRANA Zucker GmbH (Wiedeń, Austria), Südzucker Polska S.A. (Wrocław, Polska), Raffinerie Tirllemontoise SA (Bruksela, Belgia), Saint Louis Sucre SA (Paryż, Francja) (Przedstawiciele: adwokaci H.-J. Prieß i B. Sachs)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 1193/2009 z dnia 3 listopada 2009 r. dokonującego sprostowania rozporządzeń (WE) nr 1762/2003, (WE) nr 1775/2004, (WE) nr 1686/2005 i (WE) nr 164/2007 oraz ustalającego wysokość opłat produkcyjnych dla sektora cukru na lata gospodarcze 2002/2003, 2003/2004, 2004/2005 i 2005/2006;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi skarżące podnoszą szereg zarzutów.

Po pierwsze skarżące podnoszą zarzut naruszenia art. 233 WE (analogicznie art. 266 TFUE), twierdząc, że Komisja nie zastosowała wymogów określonych w wyroku Trybunału z dnia 8

maja 2008 r. w sprawach połączonych C-5/06 i od C-23/06 do C-36/06, Zb. Orz. s. I-3231. W wyroku tym Trybunał wskazał, w jaki sposób określać należy parametry „nadwyżki przeznaczonej na wywóz” i „łącznej ilości zobowiązań dotyczących wywozu” przy obliczaniu wysokości opłat produkcyjnych w sektorze cukru dla lat gospodarczych od 2002/2003 do 2005/2006. Skarżące stoją na stanowisku, że w zaskarżonym rozporządzeniu Komisja zmieniła także trzeci parametr, a mianowicie „całkowitą kwotę refundacji”, mimo że jej obliczanie nie stanowiło przedmiotu postępowania w sprawie Zuckerfabrik Jülich.

W ramach zarzutu drugiego skarżące podnoszą, że Komisja naruszyła art. 15 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 1260/2001 ⁽¹⁾, a także wypaczyła sens oraz cel tego rozporządzenia. W tym względzie utrzymują one w szczególności, że w ramach całkowitej kwoty refundacji Komisja uwzględniła refundacje wywozowe, które nie były przedmiotem roszczeń ani nie zostały wypłacone. Ponadto zryczałtowanie miesięcznych wielkości wywozu doprowadziło do powstania nieścisłości w obliczeniach. Skarżące podnoszą w tym względzie, że w sprawie Zuckerfabrik Jülich Trybunał zabronił ustalania a priori całkowitej straty na kwotę wyższą od wydatków związanych z refundacjami.

Po trzecie skarżące zarzucają naruszenie zasady niedziałania prawa wstecz, twierdząc, że w zaskarżonym rozporządzeniu Komisja zmieniła całkowitą kwotę refundacji z mocą wsteczną.

Po czwarte skarżące podnoszą zarzut naruszenia obowiązku uzasadnienia wynikającego z art. 253 WE (art. 296 ust. 2 TFUE), twierdząc, że zaskarżone rozporządzenie Komisja uzasadniła zastosowaniem wyroku w sprawie Zuckerfabrik Jülich, jednakże — według skarżącej — nie uwzględniła ona wymogów sformułowanych w tym wyroku.

W części skargi zatytułowanej „Inne naruszenia prawa” skarżące podnoszą wreszcie, że w dniu 3 listopada 2009 r. Komisja nie posiadała już kompetencji do przyjęcia rozporządzenia w sprawie opłat produkcyjnych w sektorze cukru w odniesieniu do lat gospodarczych od 2002/2003 do 2005/2006, gdyż w chwili wydania tego rozporządzenia nie obowiązywało już wskazane przez Komisję jako podstawa prawna rozporządzenie nr 1260/2001. Skarżące twierdzą nadto, że Komisja naruszyła art. 37 ust. 2 WE, gdyż zgodnie z tym przepisem do przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia należało wybrać inną procedurę.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1260/2001 z dnia 19 czerwca 2001 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru (Zb.Orz. L 178, s. 1).